

[Aksel Larsen.]

held har bestræbt sig for at stille sin for-gænger, som hans parti kaldte „Thorkil Livrem“, i skygge, og som roser sig af, at en gennemsnitsdansker nu betaler 800 kr. om året alene i tobaksskat.

Denne enighed mellem de nu påstået uenige er kommet til udtryk ved karrigheden overfor gamle, invalider og andre af samfundets dårligst stillede. Når det gjaldt dem, var statskassen altid lige så fattig, sit bugnende overskud til trods, som den er velforsynet, når der ønskes indkøbt jet-jagere eller andet dyrt, såvidt muligt ubrugeligt engelsk-amerikansk krigsmateriel.

Denne enighed satte en af sine mest uskønne blomster i sabotagen af forfatningssagen og forræderiet mod 21 års valgetten.

Den var også tilstede, når det gjaldt Sydslesvig, hvor man ganske vist skændtes bravt for åbent tæppe, altså i aviserne og på sommermøderne, men hvor man altid formåede at enes om formuleringen af noter og beslutninger herinde i tinget.

Denne enighed var altid tilstede, når politiledelsens, justitsvæsenets eller justitsministerens forhold var til behandling. Uanset kendsgerningerne, uanset edderkoppesager, uanset Leifersag, uanset forholdet mellem rigsadvokaten og de store værnemagere var de borgerlige partier altid parat til at supplere deres avisers giftigheder mod justitsministeren med en praktisk rygdækning her i tinget. Uanset de store ord om, at der skulle gøres op navnlig med de store krigsforbrydere, var og er man rede til at godkende selv de mest uhyrlige frifindelsesdomme, og det er måske ikke helt uforståeligt.

Denne enighed var i særdeleshed tilstede, når forsvarsministeren krævede nye bevilninger på hundreder af millioner kroner, når det gjaldt oprustningen og militariseringen. Al påstået ordmæssig uenighed til trods kan ingen tvivle om, at kom det til afstemning her, ville både det ærede medlem hr. Erik Eriksen og det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft med begge hænder stemme for godkendelse af, at forsvarsministeren har forfremmet fra kaptajn til oberstløjtnant hr. Schjødt Eriksen, som efter 9. april 1940 indmeldte sig i nazipartiet, hvis navn findes i Bovrup kartoteket, og som på sit æresord som officer forsøgte at lyve sig fra

disse kendsgerninger. Samtidig vil disse to ministerstormere ligervis som forsvarsministeren og det ærede medlem hr. Frode Jakobsen finde det fuldkommen i sin orden, at besættelsestidens bedste og tapreste sabotører nægtes optagelse i hjemmevernet, medens tidligere frikorpsfolk ligefrem tvangsindlægges i det.

At der hersker og har hersket enighed på disse områder, er en selvfølge, når man betænker, at regeringen og de nævnte partier i fællesskab og med ligefrem begejstring har afsluttet den økonomisk ødelæggende handelsaftale med England, har godkendt Marshalloverenskomstens økonomiske håndfæstning, har indlemmet Danmark i den såkaldte „nordatlantiske“ krigsalliance med generalstab i Washington og generalstabsfilial i London samt med udenrigsministeren og forsvarsministeren i en evigt roterende bevægelse over Atlanterhavet. Dermed har man påny prisgivet Danmarks økonomiske og nationale uafhængighed, man har givet sin aktive understøttelse til de kræfter i verdenspolitikken, som vil krig, og man har bragt Danmark i den yderste farezone.

Jeg husker godt, hvordan den socialdemokratiske regerings formodentlig endnu konservative udenrigsminister under debatten her i tinget om Atlantpagten erklærede, at efter hans overbevisning ønskede og tilstræbte USAs magthavere fred og kun fred. De talrige udtalelser, som viste det modsatte, og som jeg citerede under debatten her i tinget, abstraherede han velvilligt fra. Mon den højtærede udenrigsminister er klar over, at han har forpasset en gunstig lejlighed til at udøve det, han selv har karakteriseret som diplomatens første pligt, nemlig at tie stille, da han udtalte sig til pressen i London den 5. oktober ved sin seneste rejse til Danmark hjemme fra Washington? Ifølge bl. a. „Politiken“, hvorfra jeg gerne vil have lov til at bringe et kort citat, ligesom jeg gerne vil have lov til at bringe et par andre meget korte citater, udtalte udenrigsministeren den 5. oktober i London som sin opfattelse, at

„erkendelsen af, at også Sovjetunionen råder over atombombens hemmelighed, vil kunne virke stabiliserende på verdenssituationen. Derved er opstået mere ligevægt mellem de to største magter“.